

Kitab Daniel - Nomer Sekawan Dasa Wolu

Kawicaksanaan Kang Kabukak: Nglacak Uni Tritunggal lan Teka-teki 666 ing Ramalan

Jeff Pippenger

2024-01-22

Wis katetepaké déning sawetara seksi manawa ing sajarah lan ing ramalan, Roma tansah muncul kaping woluné lan kalebu saka pitu mau. Cangkriman profetik saka pralambang iki iku pérangan saka apa kang dibukak segelé déning Singa saka taler Yehuda sakdurungé panutupan mangsa kasempatan. Kristus ora tau owah, lan ing Kuciwa Kapisan lan Kuciwa Agung sajroning sajarah kaum Millerit, Panjenengané mratélakaké sawijining kayektèn kang nerangaké wewadi saka kuciwané mau.

Sasampunipun Kuciwa Kapisan ing sajarah kaum Millerit, Panjenenganipun nyingkiraken astanipun saking satunggaling kalepatan ing sapérangan angka ingkang dipratélakakên wontên ing bagan 1843. Kalepatan punika nglambangakên kasalahpahaman profetik ingkang ngasilakên Kuciwa punika. Ing pungkasanipun, kaum Millerit dipun tuntun dhateng rerangkèn pangertosan, ingkang kanthi mantep netepakên tanggal wiwitan saking kalih èwu tigang atus dinten punika. Kanthi titik wiwitan ingkang mantep, ingkang utaminipun adhedhasar tanggal salib punika, lajeng piyambakipun sami ningali bilih bukti profetik ingkang sampun dipunginakakên kanggé ngenali 1843, sajatosipun ngenali boten namung 1844, nanging ugi dinten piyambak, yaiku 22 Oktober 1844.

Sawisé Kuciwa Agung kaping pindho, Gusti sepisan manèh nyarwakaké sawijining kayektèn kang njawab sakèhé perkara angel ing pameca nubuatan sing kawangun déning pawarta sing kliru menawa tanggal 22 Oktober 1844 iku rawuhipun Kristus kaping pindho. Gusti mbikak prakara Bab Suci, lan kayektèn-kayektèn kang gegandhèngan karo iku, lan Kuciwa Agung mau katlentrehaké.

“Minangka sawijining umat, kita kudhu dadi para siswa pangandikaning ramalan kang temen-temen sregep; kita ora kena leren sadurunge kita dadi paham kanthi cetha ngenani prakara papan suci, kang katuduhake ana ing wahyu-wahyu Daniel lan Yohanes. Prakara iki madhangi kanthi gedhe posisi lan pakaryan kita ing jaman saiki, lan maringi marang kita bukti kang ora bisa diselaki manawa Gusti Allah wis nuntun kita sajrone pengalaman kita ing jaman kang kapungkur. Prakara iki nerangake kuciwa kita ing taun 1844, kanthi nedahake marang kita manawa papan suci kang kudu diresiki iku dudu bumi, kaya kang wus kita kira, nanging bilih Kristus nalika iku lumebet menyang papan kang Mahasuci ana ing papan suci swarga, lan ana ing kana Panjenengane lagi nindakake pakaryan pungkasan saka kalungguhan Imam-Nya, minangka panggeneping pangandikaning malaékat marang nabi Daniel, ‘Nganti rong ewu telung atus dina; banjur papan suci bakal diresiki.’”

“Iman kita gegayutan karo pekabaran malaékat kapisan, kapindho, lan katelu iku bener. Tenger-tenger agung kang wis kita liwati iku ora bisa dipindhah. Sanajan bala tentara neraka nyoba nyuwek tenger-tenger iku saka dhasaré, lan menang kanthi pangira yèn wong-wong mau wis kasil, nanging wong-wong mau ora kasil. Pilar-pilar kayektèn iki jejeg kukuh kaya gunung-gunung langgeng, ora kegeser déning sakehing upaya manungsa kang digandhengké karo upayané Iblis lan balané. Kita bisa sinau akèh, lan kita kudu tansah nliiti Kitab Suci kanggo ndeleng apa pancèn mangkono. Umaté Allah saiki kudu netepaké paningalé marang pasamuwan kaswargan, ing papan kono paladosan pungkasan saka Imam Agung kita ana ing sajroning pakaryan pangadilan lagi lumaku,—ing papan kono Panjenengané lagi nyuwunaké umaté.” Review and Herald, November 27, 1883.

Rasa kuciwa para murid nalika panyaliban iku adhedhasar pangerten kang kliru ngenani karajan kang arep diadegaké déning Kristus ana ing salib. Peladosané Yohanes Pambaptis lan rasul Paulus nyakup pakaryan kanggo netepaké manawa tatanan jaman Israèl harfiah lan padaleman suci kadonyan harfiah wis ngalih marang Israèl rohani lan padaleman suci swarga rohani. Singa saka taler Yehuda tansah nerangaké rasa kuciwa iku marang para “wicaksana.” Panerangan bab bedhekan kenabian manawa Roma iku “kang kaping wolu, nanging asalé saka pitu”, iku kalebu pérangan saka pakaryan kang lagi katindakaké déning Singa Yehuda kanggo nerangaké rasa kuciwa tanggal 18 Juli 2020.

Para Millerites nyumurupi Roma minangka karajan kaping papat ing wangsit Kitab Suci, lan padha nyumurupi bedane antaraning paganisme lan kapapaan, nanging ora bisa nyumurupi Roma kapapaan minangka karajan kaping lima ing wangsit Kitab Suci. Ora suwé sawisé taun 1844, para pelopor nyumurupi yèn Amérika Sarékat iku karajan sabanjuré ing wangsit Kitab Suci.

Pengenalan mau kaambar ing bagan para pionir taun 1850, nanging kabisané kanggo mangertèni ilustrasi pepak bab karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, kaya sing kaambar ing Wahyu bab pitulas, ngluwihi daya pangertèné, amarga sawisé panolakané marang “pitu kaping” ing taun 1863, padha wiwit kesar ing ara-ara samun Laodikia.

“Riwayaté Israèl kuna minangka ilustrasi sing nggumunaké bab pangalaman biyèn saka badan Advent. Gusti Allah nuntun umaté ana ing gerakan advent, kaya déné Panjenengané nuntun para putrané Israèl metu saka Mesir. Ing kuciwa gedhé, pracayané padha diuji kaya déné pracayané wong Ibrani ana ing Segara Abang. Manawa wong-wong mau tetep percaya marang asta pituduh sing wus nyarengi wong-wong mau sajroning pangalaman biyèn, mesthiné padha bakal weruh karahayoné Gusti Allah. Manawa kabèh wong sing wis nyambut gawé kanthi manunggal ana ing pakaryan ing taun 1844, nampani piwulangé malaékat katelu lan martakaké iku ana ing kakuwataning Roh Suci, Gusti mesthi wus makarya kanthi kuwasa bebarengan karo upayané wong-wong mau. Banjir pepadhang mesthi wus dipratélakaké marang jagad. Wis pirang-pirang taun kepungkur para pendununging bumi mesthi wus diwènèhi pepéling, pakaryan panutup rampung, lan Kristus mesthi wus rawuh kanggo nebus umaté.”

“Dudu karsané Gusti Allah manawa Israèl kudu ngumbara patang puluh taun ana ing ara-ara samun; Panjenengané kersa nuntun wong-wong mau langsung menyang tanah Kanaan lan netepaké wong-wong mau ana ing kono, dadi umat kang suci lan rahayu. Nanging, ‘wong-wong mau ora bisa mlebu marga saka ora pracaya.’ Ibrani 3:19. Amarga saka murtad lan panyimpangé, wong-wong mau binasakake ana ing pasamunan, lan wong liya diangkat kanggo mlebu ing Tanah Prajanjian. Mangkono uga, dudu karsané Gusti Allah manawa rawuhé Kristus nganti suwé banget ketundha lan umat-Né tetep manggon nganti pirang-pirang taun ana ing donya kang kebak dosa lan kasusahan iki. Nanging ora pracaya misahaké wong-wong mau saka Gusti Allah. Awit padha nampik nindakake pakaryan kang wis kaparingaké déning Panjenengané marang wong-wong mau, wong liya diangkat kanggo martakaké pekabaran iku. Amarga sih-rahmat marang jagad iki, Yésus nundha rawuhé, supaya para wong dosa padha oleh kalodhangan kanggo krungu pepéling lan nemu pangayoman ana ing Panjenengané sadurungé bebenduné Gusti Allah kawutahaké.” *The Great Controversy*, 458.

Yakobus lan Ellen White kalorone nandhesake manawa gerakan iku wis malih dadi gerakane Laodikia ing taun 1856, lan ing pethikan sadurunge dheweke nerangake manawa “manawa kabèh wong sing wis nyambut gawe kanthi manunggal ing pakaryan ing taun 1844 nampani pekabaran malaékat katelu lan martakaké iku kanthi kakuwatané Roh Suci, Gusti mesthi wus tumindak kanthi rosa bebarengan karo upayané.” Banjur dheweke ngandika, “Mangkono uga,” “munduré rohani lan murtad” kang kawedharaké déning Israèl kuna, njalari Israèl kuna “tiwas ing ara-ara samun.” Pethikan iku nuduhaké manawa Adventisme Laodikia wiwit nglembara ing ara-ara samun ing wektu nalika wong-wong sing wis martakaké pekabaran Panguwuh Tengah Wengi isih urip.

Saiki para teolog (para sarjana) nemtokake manéka warna panrapan kanggo Wahyu bab pitulas, kang asalé saka metodologi futurisme sing diciptakaké déning para Yesuit, utawa saka praktik-praktik teologis sing wis rusak saka Protestanisme murtad. Lambang-lambang ing Wahyu pitulas iku prasaja banget. Kita wis ngenali lambang-lambang sing perlu, mula kita bakal bali marang karajan-karajan sing diwakili ana ing kono lan nyelararaké karo karajan-karajan ing Daniel bab loro, awit Gusti Yésus tansah nggambarake wekasaning sawijining prakara kanthi wiwitaning prakara iku.

Lan ana pitung ratu: lima wis rubuh, lan siji isih ana, lan sijiné durung teka; lan nalika dhèwèké teka, dhèwèké kudu tetep mung sawatara wektu cekak. Lan kéwan galak kang biyèn ana, lan saiki ora ana, iya dhèwèké iku kang kaping wolu, lan asalé saka kang pitu, lan lunga menyang karusakan. Lan sungu sepuluh kang kokdeleng iku sepuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging nampani panguwasa minangka ratu sajroning sajam bebarengan karo kéwan galak mau. Wahyu 17:10–12.

Ing ayat kaping telu, Yokanan kanthi rohani dipindhahake menyang taun 1798. Saka titik pangamatan ing sajarah iku, dheweke didhawuhi manawa ana limang karajan sing wis tumiba. Karajan-karajan mau yaiku Babil, Medo-Persia, Yunani, Roma kapis, lan Roma kapausan. William Miller ora bisa mbabaraké tegesé perangan iki ing pasal pitulas, amarga dheweke ora bisa mangertèni manawa Roma kapausan iku sawijining karajan sing béda saka

Roma kapir. Nanging runtutan mau dipratelakaké ing Wahyu pasal rolas lan telulas, awit naga ing pasal rolas nggambaraké Roma kapir, kéwan galak sing metu saka segara ing pasal telulas yaiku kapausan, lan kéwan galak bumi iku Amerika Serikat. Sister White nandhesaké katelu kéwan galak iki minangka naga, kéwan galak, lan nabi palsu. Nalika maringi paseksèné, dheweke ngenali runtutan karajan-karajan mau, lan runtutan iku sarujuk karo panrapan sing kita tindhakaké tumrap Wahyu pitulas.

“Ing sangisoring pralambang naga abang gedhé, kéwan galak kaya macan tutul, lan kéwan galak mawa sungu kaya cempé, pamaréntahan-pamaréntahan kadonyan kang mligi bakal melu ngidak-idak angger-anggering Allah lan nganiaya umating Panjenengané, katuduhaké marang Yohanes. Peperangan iku lumaku terus nganti tekan pungkasané jaman. Umat Allah, kang dilambangaké déning sawijining wong wadon suci lan anak-anaké, dipratélakaké minangka golongan kang banget sethithik cacahé. Ing dina-dina pungkasan mung kari wong-wong sisihan waé kang isih ana. Bab wong-wong iki Yohanes ngandika yèn padha iku ‘which keep the commandments of God, and have the testimony of Jesus Christ.’”

“Liwat paganisme, lan sabanjuré liwat Kapapan, Sétan ngleksanakaké kakuwatané sajroning akèh abad kanthi upaya kanggo ngilangaké saka bumi para seksi Allah kang setya. Wong-wong pagan lan para papis kabèh digerakaké déning roh naga kang padha. Bédané mung ana ing bab menawa Kapapan, kanthi gawé-gawé kaya ngladèni Allah, dadi mungsuh kang luwih mbebayani lan luwih kejem. Liwat pirantiné Romanisme, Sétan ndadèkaké jagad iki dadi tawanané. Pasamuwan Allah kang ngakoni awake dhewe kabawa mlebu ing jajaran kasasatan iki, lan luwih saka sewu taun umaté Allah nandhang sangsara ing sangisoré bebendu naga. Lan nalika Kapapan, sawisé dirampasi kakuwatané, kapeksa mandheg saka panyiksa, Yohanes nyumurupi sawijining kakuwatan anyar munggah kanggo nggemakaké swarané naga, lan nerusaké pakaryan kang padha kejem lan ngina marang Allah. Kakuwatan iki, kang dadi kakuwatan pungkasan sing bakal nindakaké perang nglawan pasamuwan lan angger-anggeré Allah, dilambangaké déning sawijining kéwan galak kanthi sungu kaya cempen.”

“Nanging garis tegas saka potlot kenabian ngudharake anane owah-owahan ing pemandangan kang tentrem iki. Kéwan kang sungu-sungune kaya cempé iku ngandika nganggo swara naga, lan ‘nindakake sakehing kuwasa saka kéwan kang kapisan ana ing ngarepé.’ Ramalan mratelakake yèn dhèwèké bakal ngandika marang wong-wong kang manggon ing bumi, supaya padha nggawé reca kanggo kéwan iku, lan yèn ‘dhèwèké njalari kabèh wong, cilik lan gedhé, sugih lan mlarat, wong bébas lan kawula, nampa tandha ing tangan tengené, utawa ing bathuké; lan supaya ora ana wong kang bisa tuku utawa adol, kajaba wong kang nduwèni tandha iku, utawa jenengé kéwan iku, utawa cacahing jenengé.’ Mangkono Protestantisme lumaku ngetutaké tapak-langkahing Kapapaan.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Ing paragraf kapisan saka pethikan pungkasan, Sister White ngidhentififikasi Roma kapir, Roma papal, lan Amerika Serikat minangka “pamaréntahan-pamaréntahan kadonyan.” Ing paragraf kapindho piyambakipun ngidhentififikasi bilih pamaréntahan-pamaréntahan punika

kadadosan kanthi runtut nalika piyambakipun ngandika, “liwat paganisme, lan salajengipun liwat Kepausan,” lan “nalika Kepausan, sampun kecalan kakiyatanipun, kapeksa mandheg saking panganiaya, Yokanan nyumurupi satunggaling kakuwatan enggal ingkang medal kanggé nggemakaken swaraning naga, lan nerusaken pakaryan ingkang sami kejem lan ngenyek marang Gusti Allah.” Nanging piyambakipun boten mandheg wonten ing ngriku, awit ing paragraf katiga piyambakipun ngidhentifikasi bilih Amerika Serikat badhé meksa karajan sanès tumrap jagad kabèh. Piyambakipun ngandika, “Kéwan kanthi sungu kados cempé punika ngandika kanthi swaraning naga, lan ‘nindakaken sakehing kakuwataning kéwan kapisan wonten ing sangajengingipun.’ Ramalan mratelakaken bilih piyambakipun badhé ngandika dhateng para kang manggon ing bumi supados padha damel reca tumrap kéwan punika.”

Wahyu pasal rolas lan telulas netepake Roma kafir, Roma kepausan, Amerika Serikat, lan gambar kéwan galak saindenging jagad, kang diadegaké déning Amerika Serikat. Tegesé “gambar kéwan galak” iku gabungan antarané Gréja lan Nagara, lan supaya saindenging jagad ngadegaké sawijining gambar kéwan galak, miturut tegesé iku nuduhaké yèn ing dina-dina pungkasan, sawijining pamaréntahan donya tunggal bakal dipaksakaké marang saklumahing bumi. Karajan iku bakal kawangun saka Nagara lan Gréja, kanthi Gréja mrentah ing sajroning sesambungan iku. Wahyu pasal rolas lan telulas netepake patang karajan kang runtut, lan karajan-karajan sing padha iku uga diwakili ana ing pasal pitulas, uga ing Daniel pasal loro.

Ing taun 1798, Yohanes nyumurupi yèn limang karajan kapisan ing ramalan Kitab Suci wus padha rubuh, lan yèn ing taun 1798, ana siji karajan kang nalika iku isih ngadeg. Karajan ing ramalan Kitab Suci kang wiwit ing taun 1798 iku yaiku kéwan bumi ing Wahyu pasal telulas, kang wiwitané kaya cempé, nanging pungkasane banjur ngucap kaya naga. Amerika Serikat iku karajan kaping nem kanthi rong sungu ing ramalan Kitab Suci, kang nyusul karajan kaping lima, yaiku Babil kasukman, sing wis nampa tatune pati. Karajan kaping lima iku Babil kasukman, kang wis dilambangaké déning karajan kapisan, yaiku Babil sajatiné. Karajan kaping nem kang nduwèni rong sungu wis dilambangaké déning loro lengen pérak.

Ing taun 1798, ana karajan sing isih bakal ana ing mangsa ngarep, awit ing taun 1798, “kang sijiné durung teka.” Nalika karajan kapitu iku mlebu ing sajarah, karajan iku mung “tetep ana sawatara mangsa cekak.” Karajan kaping lima nampani tatu sing matèni, karajan kaping enem nduwèni sungu loro, lan karajan kapitu mung lestari sajrone wektu sing cekak. Konteks pethikan mau nerangake yèn karajan kapitu iku diwakili déning “sepuluh ratu”, awit nalika “sepuluh ratu” mau dadi sawijining karajan, wong-wong mau mung mrentah sajrone “sak jam,” lan siji “jam” iku sawijining “mangsa” sing cekak. Nalika “sepuluh ratu” mau pancèn mrentah, wong-wong mau mrentah bebarengan sajrone “sak jam” mau karo kéwan iku.

Lan sungu sapuluh kang kokdeleng iku sapuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging padha nampani panguwasa minangka para ratu sajrone sajam bebarengan karo kewan mau. Wahyu 17:12.

“Sungu sepuluh” iku karajan kapitu, nanging padha mrentah bebarengan karo kéwan mau sajrone “sawijining jam”. “Sawijining jam” iku mangsa krisis angger-angger Minggu sing diwiwiti nalika angger-angger Minggu sing enggal bakal teka ing Amérika Sarékat. Wong-wong mau sarujuk kanggo mrentah bebarengan karo kéwan mau, amarga padha kapeksa nindakaké mangkono déning ratu utama, yaiku Amérika Sarékat. Sister White, ing pethikan sing lagi wae kita cuplik, netepaké yèn kakuwatan pungkasan sing nganiaya umaté Allah iku yaiku kéwan bumi.

“Yokanan nyumurupi sawijining kakuwatan anyar kang medal munggah kanggo nggemakaké swaraning naga, lan nerusaké pakaryan kang padha kejem lan ngenyek marang Allah. Kakuwatan iki, yaiku kang pungkasan sing bakal nindakake perang nglawan pasamuwan lan angger-anggering Allah, dilambangaké déning kéwan galak mawa sungu kaya wedhus cilik.” *Signs of the Times*, November 1, 1899.

Karajan pungkasan ing ramalan Kitab Suci kawujud lumantar panipuning sing kalakon déning Amérikah Sarékat, minangka Nabi Palsu. Karajan iku wiwit minangka cempé ing taun 1798, nanging ing dina-dina pungkasan iku meksa jagad supaya nampa gambar kéwan galak sing saindenging jagad, kang miturut tegesé yaiku gabungan antarané Gréja lan Nagara kanthi Gréja nguwaosi sesambungan iku. Karajan iku uga diidentifikasi minangka satunggaling pasamuwan telu-rangkep.

“Para Protestan ing Amerika Serikat bakal dadi sing pinunjul dhéwé ing ngulurna tangané nyabrang jurang kanggo nyekel tangané Spiritualisme; padha bakal ngambah ngliwati telenging jurang kanggo sesalaman karo kakuwasan Roma; lan ing sangisoré pangaribawané pasekuton telu iki, nagara iki bakal ngetutaké tapak-langkahé Roma sajroning ngidak-idak hak-haké nurani.” *The Great Controversy*, 588.

Uni telung unsur iku yaiku pasawijining naga, kéwan galak, lan nabi palsu, kang ana ing Wahyu nembelas padha metu sowan marang para ratu ing bumi lan nuntun jagad marang Armagedon.

Lan aku weruh ana telung roh najis kaya kodhok metu saka cangkeme naga, lan saka cangkeme kéwan galak, lan saka cangkeme nabi palsu. Awit roh-roh iku yaiku roh-rohing dhemit, kang nglakoni mukjijat-mukjijat, kang lunga marang para ratu ing bumi lan ing salumahing jagad kabèh, kanggo nglumpukaké wong-wong mau marang perang ing dina gedhé kuwi, yaiku dina Allah Kang Mahakwasa. Wahyu 16:13, 14.

“Panguwaos Romawi” iku kapapaan, kéwan galak lan karajan kaping lima ing wangsit Kitab Suci sing nampa tatu pati. “Para Protestan” nggambarake Amérika Sarékat, nabi palsu, karajan kaping nem lan pungkasan ing wangsit Kitab Suci. “Spiritualisme” iku Perserikatan Bangsa-Bangsa, naga lan karajan sing sarujuk mrentah sajrone sakjam bebarengan karo kéwan galak. Uni telu rangkep iku kaleksanan sajrone “sakjam” kang dadi “jam” saka “lindhu gedhé” ing Wahyu pasal sewelas, yaiku angger-angger Minggu sing enggal bakal teka.

“Lumantar sawijining dekret sing ngetrapaké pambentukan Kepausan kanthi nglanggar angger-anggering Allah, bangsa kita bakal nyuwil dhiriné kanthi tuntas saka kabeneran. Nalika Protestanisme bakal ngluluraké tangane nyabrang jurang kanggo nyekel tangane kakuwasan Roma, nalika iku bakal nggayuh ngliwati telenging jurang kanggo salaman karo Spiritualisme, nalika, ana ing sangisoré pangaribawa saka panyawijan telu iki, nagara kita bakal nampik saben asas Konstitusiné minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal nganakaké pranatan kanggo panyebaran kasalahan lan panyasatan kapapaan, mula kita bisa mangertèni yèn wekdalé wis teka kanggo pakaryan Iblis sing nggumunaké lan yèn wekasané wis cedhak.” Testimonies, volume 5, 451.

Ing Daniel bab loro, Babil, karajan kapisan ing ramalan Kitab Suci kang dipralambangaké déning sirah emas, nglambangaké Babil rohani, karajan kaping lima ing ramalan Kitab Suci. Karajan rangkep loro saka bangsa Média lan Pèrsia, yaiku pundhak lan lengen pérak, karajan kapindho ing ramalan Kitab Suci ing Daniel bab loro, makili kéwan bumi sing nduwèni rong sungu, yaiku Amérika Sarékat, karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Tembaga saka reca ing Daniel bab loro, kang makili Yunani, karajan katelu ing ramalan Kitab Suci, makili Perserikatan Bangsa-Bangsa, sirah kapitu kang terus lumaku sajrone “sakjam”, lan kang sarujuk nampani sawijining kalungguhan ing pasamuwan rangkep telu saka naga, kéwan, lan nabi palsu.

Karajan wesi ing Daniel pasal loro, yaiku karajan kaping papat ing pamedhar wangsit Kitab Suci, nggambarake karajan kaping woluh, yaiku kang asalé saka pitu. Roma pagan sacara harfiah, karajan kaping papat, nggambarake Roma modhèren, yaiku sawijining karajan kang kabentuk kanthi gabungan Gréja lan Nagara, kanthi Gréja mrentah ing sajroning sesambungan mau. Karajan iku sipaté telung pérangan, awit ratu utama saka “sapuluh ratu” iku yaiku karajan kaping nem, yaiku kéwan bumi. Karajan kaping nem iku Ahab, kang kawin karo Izebel. Karajan kaping nem, nalika digambarake sajroning paguyuban telung pérangané, yaiku Roma modhèren, kang didhisiki déning karajan kaping lima, yaiku Roma kapausan, lan sadurungé iku didhisiki déning karajan kaping papat, yaiku Roma pagan.

Para penganut Miller mung nyumurupi Roma minangka karajan kaping papat lan pungkasan. Dheweke mangerteni manawa karajan iku duwé sipat rangkep, nanging ora bisa ndeleng ana karajan kadonyan liyané sing ndherek sawisé iku. Karajan kaping papat iku yaiku Roma kafir, kang ndhisiki Roma kepausan, yaiku karajan kaping lima, lan sabanjuré katutaké déning Roma modern, yaiku karajan kaping enem. Karajan kaping enem iku minangka kang katelu saka telung perwujudan Roma.

Panyawijining telu saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu iku sekaligus minangka Roma modhèren lan uga Babil Agung, kang tatu pati-ne wus waras. Amérika Sarékat, Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan sundhalé Tirus makili karajan kaping woluh lan pungkasan, nanging katelu mau padha dadi sekutu ing panyawijining telu saka karajan kaping nem, yaiku kakuwatan pungkasan “kang nglawan pasamuwan lan angger-anggering Allah.”

Amérika Sarékat iku saprateloné karajan kaping nem. Perserikatan Bangsa-Bangsa, minangka bagéan saka uni telu-lapis, uga saprateloné karajan kaping nem, lan kepausan uga

saprateloné karajan kaping nem. Ing tataran iki cacaning Amérika Sarékat iku NEM, lan cacaning Perserikatan Bangsa-Bangsa iku NEM, lan cacaning kapausan iku NEM. Uni telu-lapis iku makili cacahé manungsa, yaiku “manungsa duraka”, lan cacahé iku NEM-NEM-NEM.

Ing kéné ana kawicaksanan. Sing sapa nduwèni pangerten, kaétungena cacahé kéwan iku, awit iku cacahé manungsa; lan cacahé iku nem atus sawidak enem. Wahyu 13:18.

Kraton kapisah kang kaping enem lan pungkasan iku Amérika Sarékat, nanging iku ngapusi jagad, awit iku Nabi Palsu.

Lan iya ngleksanani sakèhé kakuwatané kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, sarta ndadèkaké bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono padha nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatu patiné wus mari. Lan iya nindakaké kaélok-an-kaélok-an gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni tumurun saka langit menyang bumi ana ing ngarepé manungsa, lan nasaraké wong-wong kang manggon ana ing bumi lumantar kaélok-an-kaélok-an kang diparingaké kuwasa marang dhèwèké kanggo ditindakaké ana ing ngarsané kéwan mau; kanthi ngandika marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, supaya padha gawé reca kanggo kéwan kang kena tatu déning pedhang, nanging isih urip. Wahyu 13:12–14.

“Panguwasa kéwan kang kapisan ana ing ngarsané,” nggambaraké panguwasa sing diparingaké marang kapausan déning para ratu Éropah, diwiwiti déning Clovis ing taun 496. Amérika Sarékat migunakaké kakuwatan militèré, katut kakuwatan ékonominé, kanggo ngapusi lan meksa jagad. Amérika Sarékat meksa jagad supaya nyembah kapausan lumantar penegakan pangibadah dina Minggu. Amérika Sarékat nindakaké mukjijat-mukjijat gedhé kanthi ndadèkaké geni, (lambang sawijining pesen) tumurun saka swarga, yaiku prakara sing bakal kaleksanan lumantar Information Super-Highway, sing nggambaraké pangrembakan kanthi pepak saka cuci otak lan propaganda, yaiku pawujudan modhèren saka hipnosis. Amarga krisis sing saya mundhak, sing ditibakaké marang bumi déning Islam, nalika wong-wong mau ngleksanani perané ing njalari para bangsa duka, jagad katipu kanggo nampa sistem saindenging jagad saka gabungan Greja lan Nagara kang dumadi saka naga, kéwan mau, lan nabi palsu.

Nalika ayat wolulas saka Wahyu telulas ngandika, “etangenana cacahing kewan iku,” cacah iku yaiku telung kakuwasan sing padha bebarengan mbentuk karajan kang kaping nem lan kang pungkasan. Nalika karajan 666 iku ditetepake, iku bakal dadi kasampurnaning cangkriman kenabian manawa raja kang kaping wolu iku asalé saka pitu. Cangkriman kenabian iku kalebu pérangan saka kayekten kang kasuwèk nalika Singa saka taler Yehuda mbikak Wahyué Gusti Yesus Kristus.

Mulané, têka-têki bab karajan pungkasan kang awujud karajan kaping nê-m kang têlu-lapis, yaiku uga Babul kasukman kang kasirnan sajroning pitung puluh taun pralambang, lan kang dadi Roma modhèren, lan kang uga dadi gambar kéwan galak ing saindenging jagad, kang wis dipralambangaké déning karajan kapisan, yaiku Babul, lan karajan kaping papat, yaiku

Roma kapir, kaping pindho dipasèkakaké liwat pratélan yèn para “wicaksana” iku kang bakal mangertèni kayektèn iki; awit têka-têki 666 iku dhedhasar marang wong-wong kang nduwèni kawicaksanaan, kaya déné têka-têki bab ratu kaping wolu kang asalé saka pitu.

Ing kéné ana kawicaksanaan. Sing sapa nduwèni pangerten, karebena ngetung cacahing kéwan iku; awit iku cacahing manungsa; lan cacahé iku nem atus sawidak enem. Wahyu 13:18.

Lan ing kéné ana pikiran kang nduwèni kawicaksanaan. Pitu sirah iku pitu gunung, kang dadi papané wong wadon iku lenggah. Wahyu 17:9.

Kabukane Wahyu Yesus Kristus dipunmangertosi déning para “wicaksana,” dudu déning wong duraka. Kalih rujukan babagan kawicaksanaan ing kitab Wahyu sami ngrembag bab para ingkang gadhah “pangertosan,” lan ingkang dipunmangertosi déning para “wicaksana” punika inggih “mundhkipun kawruh”. “Mundhkipun kawruh” ingkang dados Wahyu Yesus Kristus punika inggih wahyu bilih karajan kaping wolu, ingkang dados karajan tigang-rangkep saking 666, ugi dipunlambangaken wonten ing Daniel bab kalih, awit permata-permata saking impèné Miller kedah sumorot kaping sedasa langkung padhang wonten ing dinten-dinten pungkasan.

Kita bakal nerusaké panaliten iki ing artikel sabanjuré.

“Ing kitab Wahyu kagambar prakara-prakara jero kagungané Allah. Jeneng piyambak sing diparingaké marang kaca-kaca ilhamé, ‘Wahyu,’ mbantah pangandikan manawa iki kitab kang kaesèl. Wahyu iku sawijining prakara kang dipratélakaké. Gusti piyambak wis mratélakaké marang abdiné wewadi-wewadi kang kinandhut ing kitab iki, lan Panjenengané ngersakaké supaya prakara-prakara mau kabuka tumrap panalitené kabèh wong. Kayektèn-kayektèné katujokaké marang wong-wong kang urip ing dina-dina pungkasan sajarah bumi iki, uga marang wong-wong kang urip ing jamané Yokanan. Sawenèh saka pemandhangan-pemandhangan kang kagambar ing pitedah iki wis kalampahan ing jaman kapungkur, sawenèh saiki lagi kalakon; sawenèh marakaké katemuning pungkasaning paprangan gedhé antarané kakuwasaning pepeteng lan Sang Pangeran swarga, lan sawenèh manèh mratélakaké kamenangan lan kabungahané para wong pinulihaké ing bumi kang dianyaraké manèh.

“Aja nganti ana wong sing ngira, marga saka ora bisa nerangake tegesé saben pralambang ing Wahyu, yèn ora ana gunané tumrap wong-wong mau nggolèki kitab iki kanthi upaya supaya mangertèni maknané kayektèn kang kinandhut ing sajroning kitab iki. Panjenengané kang maringi wahyu bab pepeteng-peteteng iki marang Yokanan bakal maringi marang wong sing sregep nggolèki kayektèn sawernaning rasa dhisik bab prakara-prakara kaswargan. Wong-wong kang atiné kabuka kanggo nampani kayektèn bakal diparingi kabisan mangertèni piwulangé, lan bakal kaparingan berkah kang wis dijanjèkaké marang wong-wong sing ‘krungu tembung-tembunging wangsit iki, lan netepi prakara-prakara kang katulis ana ing njeroné.’”

“Ing Kitab Wahyu, kabèh kitab ing Kitab Suci padha ketemu lan tumeka pungkasan. Ing kéné ana panyampurnaning kitab Daniel. Sing siji iku sawijining ramalan; sijiné manèh sawijining wahyu. Kitab kang wis kapatrapi segel iku dudu Kitab Wahyu, nanging péranganing ramalan Daniel kang ana gegayutané karo dina-dina wekasan. Malaékat maringi dhawuh, ‘Nanging kowé, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iki lan segelen kitab iki, nganti tekan mangsa wekasan.’ Daniel 12:4.” Para Rasul, 584, 585.